

РЕШЕНИЕ

№ 3402

гр. София, 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Десислава Ст. Чернева

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Клаудия Р. Митова Въззивно гражданско дело
№ 20221100510028 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.258-273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Д. С. С. срещу Решение № 8506/25.07.2022 г. по гр.д. № 70649/2021 г. по описа на СРС, III ГО, 80-ти състав. В жалбата са развити оплаквания за неправилност и необоснованост на съдебното решение и постановяването му при игнориране на събраните доказателства и неоснователно отхвърляне на нейни доказателствени искания. Въззивникът моли да се отмени обжалваното решение и да се постанови друго, с което да се уважи молбата □ за защита по реда на Закона за защита от домашното насилие (ЗЗДН) срещу съпруга □ П. С. С.. Поддържа искане за допускане до разпит при режим на призоваване на двамата полицейски служители, посетили посочения в декларацията по чл.9, ал.3 ЗЗДН адрес на 06.12.2021 г.

В срока по чл.17, ал.4 ЗЗДН въззиваемата страна П. С. С. не е депозирал отговор на въззивната жалба.

Жалбата е допустима. Подадена е в срока по чл.17, ал.1 ЗЗДН от молител в първоинстанционното производство, притежаващ правен интерес от обжалването, насочена е срещу подлежащ на въззивно обжалване, по силата на чл.258 ГПК във вр.с чл.17 ЗЗДН, валиден и допустим съдебен акт.

Делото пред първата инстанция е образувано по молба на Д. С. С., в лично качество и като процесуален субституент на А.П. С. и на С.П. С., за защита спрямо нея и двете й

дъщери от домашно насилие, извършено от П. С. С. на 06.12.2021 г., описано в молбата и уточнено с втора молба от 22.12.2021 г.

Ответникът е оспорил твърденията в подадената молба за извършено от него насилие.

Производството по делото е прекратено по отношение на детето С. с влязло в законна сила на 15.01.2022 г. разпореждане № 207/04.01.2022 г. на СРС.

С влязло в законна сила на 26.05.2022 г. протоколно определение производството по делото е прекратено и по отношение на детето А. на основание пар.1 ЗР на ЗЗДН вр.чл.232 ГПК.

С Решение № 8506/25.07.2022 г. по гр.д. № 70649/2021 г. по описа на СРС, ГО, 80-ти състав е оставена без уважение молбата на Д. С. С. за издаване на заповед за съдебна защита по ЗЗДН в нейна полза срещу П. С. С. като неоснователна.

Не е спорно в производството и от представеното пред първоинстанционния съд удостоверение за сключен граждански брак серия УС-0 № 316851/03.09.2009 г. се доказва, че въззиваемият е лице, с което въззивникът има сключен граждански брак, поради което С. попада в обхвата на чл.3, т.1 ЗЗДН.

Молбата за защита до районния съд е депозирана в преклузивният срок по чл.10, ал.1 ЗЗДН от пострадалото лице в лично качество (чл.8, т.1 ЗЗДН), поради което е налице валидно сезиране на СРС от процесуално легитимирана страна.

Във въззивната жалба са изложени доводи за неправилна преценка на събраните доказателства от първоинстанционния съд, респ. неправилни изводи въз основа на доказателствата по делото.

Въззивният съд, като прецени относимите доказателства, намира първоинстанционното решение за правилно, а наведени във въззивната жалба доводи в обратната насока - за неоснователни.

Настоящият съдебен състав споделя подробно установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка и направените изводи въз основа на доказателствата по делото, към които реферира. Районният съд е обсъдил и преценил всички относими по делото доказателства (поотделно и в съвкупност) за релевантните за спора факти, констатирал е съществуващите между тях противоречия и е изложил мотиви относно това кои факти приема за установени и въз основа на кои доказателства е направил своите изводи.

Правилно първоинстанционният съд е отчетел, че в представена по делото декларация по чл.9, ал.3 ЗЗДН актовете на домашно насилие не са надлежни индивидуализирани, доколкото липсва съдържание на отправените обиди, ругатни и нецензурни реплики, които се твърди да са адресирани от въззиваемия към въззивника, отсъства посочване на отправени към С. закани, данни за които се съдържат в сезиралата съда молба по чл.9 ЗЗДН, а актовете на физическо насилие са неконкретизирани. На тази основа закономерно СРС е извел липсата в декларацията на индивидуализация на актовете на домашно насилие по начина, по който същите са описани в сезиралата първоинстанционния съд молба за защита и нейното уточнение от 22.12.2022 г.

Вън от горното доказателствената сила на декларацията следва да бъде ценена при съпоставка с останалата доказателствена маса по делото и не би могло единствено въз основа на нея, по силата на чл.13, ал.3 ЗЗДН, да се издаде заповед за защита, доколкото по делото се установява, че на описания в сезиралата съда молба за защита инцидент очевиден е била една от дъщерите на страните (детето А.), а на част от разразилия се между съпрузите скандал е възприет и от живущия в съседен апартамент П. С. С..

Видно от заявление от 06.12.2021 г. на Д. С. С., станало основание за образуване на пр. № 227000-17487/2021 г. по описа на ОЗ РУ – СДВР, пр.пр. № 49749/20121 г. по описа на СРП, приключила с постановление за отказ от образуване на досъдебно производство, същата е изложила твърдения, че на горепосочената дата била „блъскана, заплашвана и обиждана“ от съпругът □ П. С. С., който налетял със заплахи да я бие. В сведението към заявлението е посочила, че съпругът □ я обидил, заплашил я с убийство и я ударил пред дъщеря им, а детето блъскал и удрял.

От докладната записка от полицейския патрул, изпратен на посочения в декларацията по чл.9, ал.3 ЗЗДН се констатира, че полицейските служители установили въззиваемия пред жилищния блок, в който е разположен апартамент 38, а въззивникът единствено посочила, че съпругът □ чупил покъщнина и я заплашил с убийство в хода на избухнал помежду им скандал. В сведението от 13.12.2021 г. С. излага, че въззиваемият й бутнал шапката от главата, видяла го да замахва, но не видяла удар по дъщеря им А., твърди да е обиждал детето. За ударен шамар въззивникът единствено сочи, че детето □ съобщило впоследствие. Тя изрично е посочила, че на 06.12.2021 г. помежду им с въззиваемия не се стигнало до физическа саморазправа, но той и казал, че няма да я пусне да си тръгне и ако трябва ще я убие. Описаната в това заявление и в сведението от 13.12.2021 г. по проведената по реда на чл.145 ЗСВ предварителна проверка закана с убийство не кореспондира с посоченото в молбата за защита по чл.9 ЗЗДН и изцяло отсъства в представената по делото декларация.

По повод наведените във въззивната жалба възражения е нужно да се отбележи, че отзовалите се на анонимния сигнал, подаден на телефон за спешни повиквания 112 полициите не са били очевидци на описаното в молбата за защита и представената с нея декларация. Служителите на ОЗ РУ – СДВР са възпроизвели възприетите от тях изявления на страните, направени непосредствено след инцидента, в приетата като писмено доказателство по делото докладна записка, а отразеното в нея бе вече обсъдено с съпоставка с останалата доказателствена маса по делото.

Противно на посоченото във въззивната жалба представената справка от Дирекция „Национална система 112“ към Министерство на вътрешните работи доказва, че сигнал на телефон за спешни повиквания във връзка с настъпил на 06.12.2021 г. инцидент в гр.София, ж.к. **** е подаден на същата дата в 20:46 часа от лице, което не се е представило, а съдържанието на подадения съхнал не е изяснено.

Правилно районният съд е направил извод, че въз основа на противоречивите и непоследователни изложения от страна на въззивника на фактите от 06.12.2021 г. и липсата на индивидуализация на актовете на домашно насилие в представената по делото

декларация по чл.9, ал.3 ЗЗДН, то твърденията за извършване на същите са останали недоказани по безспорен начин.

По изложените съображения обжалваното решение на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да се остави в сила. С влизането му в сила заповедта за незабавна защита по чл.18, ал.1 ЗЗДН престава да действа (арг. от чл. 19 ЗЗДН).

С оглед изхода от спора въззивникът следва да заплати по сметка на СГС държавна такса за жалбата ѝ в размер на 12,50 лева.

Въззиваемият не е претендирал присъждане на разноси.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 8506/25.07.2022 г. по гр.д. № 70649/2021 г. по описа на СРС, III ГО, 80-ти състав.

ОСЪЖДА Д. С. С., ЕГН *****, да заплати по сметка на Софийския градски съд държавни такси в размер на 12,50 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____